

Canh Bạc

Trời nắng như đổ lửa, ánh nắng cháy bỏng phủ trên hòn đảo đơn độc giữa biển.

Hắn không biết mình đang ở đâu. Hắn chỉ biết mình vừa thoát chết. Con tàu chìm mau sau khi va phải đá ngầm đêm qua. Thuyền cấp cứu và phao cấp cứu được thả nhanh xuống biển nhưng quá nhiều hành khách kinh hoàng nên sự hỗn loạn diễn ra, hậu quả là đa số thuyền cấp cứu bị lật. Có lẽ hắn là người duy nhất còn sống sót. Hắn văng xuống biển khi thuyền cấp cứu của hắn bị lật. Hắn bơi rất giỏi. Nhưng bơi giỏi đến mấy thì phông ích gì khi ở giữa biển? Hắn kiệt lực khi trời tờ mờ sáng.

Khi mọi hy vọng, mọi nỗ lực đã tàn, chỉ còn lại cảm giác rã rời cả thể xác lẫn tinh thần, hắn chỉ muốn nhắm mắt buông xuôi cho thân xác chìm xuống biển, hắn chỉ thèm được nghỉ ngơi, thư giãn, chỉ khao khát được yên nghỉ. Cái chết lúc bấy giờ chẳng có gì đáng sợ như người ta vẫn thường nói.

Ngay lúc đó, một vật gì chạm vào tay hắn.
Một cái phao!

Có lẽ nó là một trong những cái phao cứu sinh của con tàu đó. Hy vọng sống còn lại trỗi dậy trong hắn. Hắn chụp lấy nó, ôm chặt. Hắn trôi trên biển đến tra. ánh nắng gay gắt chói chang. Những cuộn sóng ập đến, nhắc nhở hắn lên rồi ném xuống ... nước biển mặn chát trong miệng hắn. Hắn không dám mở miệng ra nữa. Cổ họng khô đắng, hắn bắt đầu thấy chóng mặt. Bỗng hắn thấy một chấm đen ở phía chân trời. Hắn mở to mắt ... một con tàu! Hắn đập chân như điên, cố bơi về hướng đó, một tay giữ cái phao, một tay quơ lia lịa trong không khí, miệng gào to. Chiếc tàu lớn dần rồi nó quẹo sang hướng khác. Hắn cuống cuống bơi theo một cách tuyệt vọng. Hắn kêu gào, hắn khóc rống lên, tay quơ điên dại. Con tàu từ từ mất dạng. Hắn không bơi nữa, không la hét nữa mà chết lặng, mắt nhắm đại như vừa trông thấy một ảo ảnh. Rồi hắn bật khóc, khóc nức nở.

Hắn mặc cho sóng đưa đẩy, lênh đênh trên biển. Đêm xuống. Đêm trên biển lạnh buốt. Hắn không còn bao nhiêu sức lực nữa. Hắn chỉ biết bám chặt lấy cái phao, đầu óc trống rỗng.

Một cuộn sóng lớn ập xuống, hất văng cái phao khỏi tay hắn. Chới với trong tuyệt vọng, trong màn đêm dày đặc, giữa sóng nước mênh mông, hắn nghĩ thầm " Thế là hết" .

Hắn muốn buông xuôi tay nhưng bản năng đòi quyền sống. Hắn nổi người trên biển, sóng đưa hắn đi. Cuối cùng, cái gì đến phải đến. Hắn kiệt lực hoàn toàn và vào đúng lúc hắn sắp để mặc cho thân xác chìm xuống biển thì một bên vai hắn chạm vào cái gì cứng như đá.

Hắn quơ tay sờ soạng. Đúng, tay hắn chạm mặt đá cứng! Đất liền à ? Hắn không rõ. Hắn leo lên, loạng choạng. Hắn ngồi xuống. Đến giờ phút này, cái mệt rã rời ập đến, bản năng đòi hỏi được đền đáp. Hắn ngất đi.

Hắn tỉnh lại khi ánh nắng chói chang rọi trên mặt hắn. ánh nắng rất bỏng. Cổ họng hắn khô đắng, ngời hắn bưng bưng nh lên cơn sốt. Gượng đứng dậy, hắn lảo đảo bước đi, nhìn quanh. Nước mênh mông. Hắn đang ở trên một hòn đảo nhỏ, đường kính khoảng hơn ba mươi mét. Có lẽ đây là ngọn một quả núi dưới biển. Trên đảo không có cây cối, vài chỗ có đất, còn toàn là đá, mặt lồi lõm, rải rác những tảng đá lớn nhỏ ...

Không chết dưới biển cũng chết ở đây. Hắn nghĩ thầm, mà cái chết này có lẽ còn ghê gớm hơn. Hắn thất thểu bước đi. Sau khi xem xét hòn đảo nhỏ, hắn hoàn toàn tuyệt vọng. Liệu người ta có tìm đến đây không ? Nơi này có trên bản đồ hàng hải không ? Những người đi tìm dấu vết con tàu đắm đêm kia có ngờ rằng có người trôi giạt đến đây không ? Nơi đây cách chỗ đắm chừng bao xa ? Nhiều ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc bưng bưng của hắn. Hắn thấy đói cồn cào và khát, khát ghê gớm. Có thể sẽ có người đến đây nhưng bao giờ ? Ngày mai, tuần tới, tháng tới ? Hắn lấy gì ăn ? Lấy gì uống ? Làm thế nào sống đến lúc có người xuất hiện ? Mà người ta đến đây làm gì chứ ?

Hắn lại thấy đói, cái đói cồn cào, nhọn nhọn trong bụng hắn. Đã gần hai ngày đêm không được ăn gì, chỉ uống mà lại uống toàn nước biển! Hắn nghĩ thầm " Tình trạng này mình sống được bao lâu?" .

Ánh mắt thần thờ của hắn vô tình trông thấy một cái gì nổi trên mặt biển. Hắn nhìn kỹ ... hình như một cái thùng gỗ. Hắn đứng dậy, bước tới để nhìn cho rõ. Sóng đang đưa nó vào bờ. Đúng rồi, một cái thùng gỗ. Thùng gì vậy ? Hắn bước tới nữa, sát mép hòn đảo. Sóng đánh nước bắn lên chân hắn. Cái thùng đã đến vừa tầm tay hắn, hắn nắm lấy nó, hai tay nhấc lên. Đó là một cái thùng gỗ hình vuông mỗi cạnh độ sáu mươi phân. Nắp thùng có then cài. Hắn mở ra. Trong thùng có một cái hộp bằng giấy dầu, khá dày và một cái can bằng nhựa. Nước chỉ mới lọt vào độ một phân. Hắn mừng muốn hét lên vì hắn thấy thủy thủ trên tàu dùng những cái can như vậy để chứa nước ngọt. Hắn mở nắp cái hộp giấy dầu ... hơn nửa hộp bánh bích quy! Hắn mở can nước, nếm thử ... đúng là nước ngọt! Hắn dốc vào miệng ... nước! Trời ơi, nước ! Nước không màu không mùi sao lúc này lại ngon thế ! Đặt can nước xuống, hắn bốc bánh ăn ngẫu nhiên. Ăn được mười cái, hắn sức nhớ. Không, không được phí phạm! Phải nghĩ đến những ngày tới. Hắn nhìn can nước, còn nhiều, ít nhất phải tám lít. Hắn đếm bánh ... còn bảy mươi lăm cái. Hắn tính nhẩm " mỗi ngày ăn mười cái thì được hơn bảy ngày, không, vậy thì phí quá, sáu cái thôi, sáng trưa và tối, mỗi bữa hai cái và một ngụm nước ... như thế sẽ được hơn mười hai ngày ... Rất có thể trong thời gian đó sẽ có tàu, thuyền đi ngang qua đây. Có thể lâu hơn ... mình phải ăn bớt đi, một ngày bốn cái thôi ... nhưng như vậy làm sao sống nổi ? ... Không sao, người ta có thể nhịn đói lâu hơn nhịn khát, mình phải thật tiết kiệm nước ..." .

Hắn xếp tất cả chỗ bánh vào hộp giấy dầu, vặn chặt nắp can nước, bỏ tất cả vào thùng gỗ, đóng nắp cài then cẩn thận rồi đi quanh đảo, nhìn tứ phía. Không có bóng dáng một chiếc tàu nào, chỉ nước mênh mông.

Trời bắt đầu tối. Hắn tìm một chỗ khá bằng phẳng để nằm, đặt cái thùng gỗ bên cạnh. Ngồi hắn vẫn hăm hấp như sốt. Hắn nghĩ thầm " Có lẽ cái thùng này rơi từ một trong những chiếc thuyền cấp cứu đêm kia ... không biết nó sẽ cứu mình hay chỉ kéo dài cái chết của mình ?" .

Suy nghĩ miên man và hắn thiếp đi.

Khi hắn tỉnh giấc, mặt trời đã lên. Hắn mở thùng gỗ, lấy ra hộp bánh và can nước. Hắn ăn hai cái, không dám ăn nhiều hơn. Hắn nhâm nhi từng chút hương vị ngọt ngào của đường, trứng, sữa và bơ. Chưa bao giờ hắn thấy bánh bích quy ngon như thế. Ăn xong, hắn uống nước, chỉ dám uống một ngụm rồi cẩn thận xếp hộp bánh và can nước vào thùng gỗ. Ngồi hắn vẫn như trong cơn sốt. Ánh nắng bắt đầu gay gắt. Vậy là đã bốn ngày trôi qua, hai ngày trên biển, hai ngày trên đảo. Liệu hắn có còn trông thấy đất liền không ? Có còn gặp lại gia đình, người thân không? Hắn là nhà sưu tập tem. Hắn đi từ lúc đến nhiều nước để xem những con tem quý mà người ta báo cho hắn đến coi ... hắn không đem theo nhiều tiền mặt, chỉ có ngân phiếu. Tập ngân phiếu đã chìm theo con tàu. Hắn bỗng sức nhớ, thò tay vào túi. Nó vẫn còn. Hắn lấy ra một tờ giấy năm mươi đô-la nhàu nát và một cái kính lúp khá lớn. Cái kính dùng để coi tem. Cái bật lửa nạm vàng ở túi kia đã rơi mất. Nhưng những thứ còn lại này sẽ giúp gì được cho hắn ? Hắn bỏ tờ giấy bạc và cái kính lúp vào túi áo rồi ngồi chờ người, nghĩ ngợi mông lung.

Tối hôm đó, hắn ăn hai cái bánh và uống một ngụm nước rồi nằm ngủ. Ngày nóng như thiêu, đêm lạnh cắt thịt, lại không chỗ trú, thế là hắn ốm, hắn lên cơn sốt dữ dội. Hắn rên rỉ trong cơn nhức đầu ghê gớm, trong cái lạnh của đêm trên biển, trong cơn đói khát ... hắn ngủ hay ngất đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau hắn vẫn thấy trong người bưng bưng và cơn nhức đầu mới càng ghê gớm. Hắn ăn hai cái bánh rồi uống một ngụm nước. Cổ họng khô khốc, hắn muốn uống thêm một ngụm nữa nhưng không dám. Hắn đứng dậy, lảo đảo đi quanh. lát sau, hắn trở lại bên thùng gỗ. Ngay khi sắp ngồi xuống thì hắn thấy thấp thoáng hình dáng một con tàu xa mãi phía chân trời. Hắn đứng bật dậy, quên cả đói khát, mệt mỏi. Cơn nhức đầu cũng biến mất. Chạy nhanh đến mép hòn đảo, hắn giơ tay vẫy một cách điên cuồng. Con tàu từ từ mất dạng. Hắn quy xuống, gục mặt khóc nức nở. Thế là hết ! Khóc chán, hắn đứng dậy trở về chỗ cái thùng. Bỗng trong đầu hắn nảy ra ý nghĩ " ừ, sao mình không nghĩ ra nhỉ ? Sao mình ngu quá vậy ?" . Hắn bước đến bên cái thùng gỗ, mở nắp lấy hộp bánh và can nước ra ngoài. Hắn giơ cao cái thùng gỗ, đập mạnh xuống đất. lát sau, hắn gom tất cả mảnh vụn lại thành một đồng. Cầm cái kính lúp trong tay, ngắm nghía thăm nghĩ " ánh nắng xuyên qua mặt kính hội tụ đủ để làm bắt lửa ... nếu có tàu đi ngang qua mình sẽ đốt ... họ sẽ thấy khói ..." . ý nghĩ khác bỗng đến : " Nếu có tàu đi ngang qua ban đêm thì sao, lúc mình đang ngủ ?" . Lắc đầu chán nản. Tuy thế, hắn vẫn hy vọng. Cơn nhức đầu trở lại. Miệng hắn đắng nghét. Ánh nắng bắt đầu thiêu đốt thân xác khốn khổ của hắn. Nheo mắt nhìn ra biển ... có cái gì ... một cái thùng gỗ nữa ! Hắn đứng bật dậy, chạy tới. Nó đang tấp vào bờ. Ngay sau đó, hắn nhận ra đó là một cái thùng rỗng, không có nắp. Định quay đi thì hắn sức nhớ " Ô ... phải có thật nhiều khói ... " . Hắn đến bên mép đảo, cái thùng vừa đến đúng tầm với của hắn. Nó lớn hơn cái thùng kia, gần gấp đôi. Hắn lại

đập nát nó ra, chất thêm vào đồng gỗ trúc. Bây giờ thì chỗ gỗ ấy đủ để quay chín một con heo.

Xế chiều, hần ăn hai cái bánh và uống một ngụm nước. Hần vẫn sốt, cơn nhức đầu vẫn không giảm. Đêm xuống, hần mệt nhọc thiếp đi ...

Sáng hôm sau, hần thức giấc trong cảm giác kỳ lạ. Cơn sốt vẫn còn nhưng đỡ nhức đầu một chút. Hần thấy hình như có cái gì khác thường trên đảo. Nặng nhọc, hần đứng dậy nhìn quanh và hần thấy ...

Cách hần độ bảy, tám thước, một con chuột khá to đang đứng trên một tảng đá lớn. Nó đảo mắt nhìn quanh. Hần sửng người giây lát rồi cười chua chát " mày cũng sẽ chết khô trên hòn đảo này như tao thôi!" . Có lẽ nó cũng ở trên con tàu đó, trong hầm chứa lương thực, trôi giạt đến đây. Hần bỗng thấy thích thú vì không phải chỉ có mình hần trên đảo này. Hần có bạn ! Con chuột nhảy xuống và biến mất sau những tảng đá. Không nghĩ đến nó nữa, hần mở hộp lấy ra hai cái bánh nhấm nháp từng chút. Nửa giờ sau, hần ăn hết cái bánh, không để rơi vãi đi đâu một chút nào. Uống một ngụm nước rồi hần đứng dậy đi quanh đảo. Vẫn trên trời dưới nước, nước mênh mông, không một bóng tàu thuyền nào. Hần đi quanh, nhìn về phía xa hút tầm mắt, hy vọng, trông mong ...

Lát sau, khi đã mệt, hần trở lại chỗ cũ. Vừa ngồi xuống thì hần nghe có tiếng động. Hần lắng tai. Cái gì vậy ? Tiếng động lại phát ra, ngay bên cạnh hần, trong hộp bánh. Hần mở to mắt. Một lỗ thủng bên thành hộp.

Con chuột ! Hần chụp lấy cái hộp và nhanh như cắt, con chuột thò đầu ra, nhảy xuống, chạy mất trước khi hần kịp có phản ứng.

Nó ăn bánh của mình. Đồ khốn !

Hần lấy hết bánh ra và đếm lại. Hần đã ăn mười cái thì phải còn sáu mươi lăm cái, bây giờ chỉ còn bốn mươi cái nguyên vẹn, mười cái bánh vỡ và vụn bánh ... nó ăn hết gần mười ngày lương thực quý giá của hần. Mắt hần tóe lửa nhìn quanh, không thấy nó đâu cả. Nhưng làm sao giết được nó? Hần cởi áo khoác, đặt tất cả bánh nguyên và vỡ vào rồi cuộn lại. Hần vét tất cả vụn bánh, để dành cho bữa chiều. Từ bây giờ hần sẽ không rời gói bánh quý giá này nữa.

Xẩm tối, sau khi ăn xong chỗ vụn bánh, uống một ngụm nước, hần lại thấy nhức đầu. Hình như cơn sốt tăng thêm. Hần nằm xuống, hai tay ôm gói bánh và mau chóng rơi vào giấc ngủ mê mệt.

Sáng hôm sau, khi thức giấc, hần hốt hoảng khi thấy vụn bánh rơi vãi đầy trên ngực hần và trên mặt đất, đá, cạnh hần. Cái áo rách một lỗ lớn. Nó cắn thủng áo mình để ăn bánh! Điên cuồng, hần giờ tung cái áo ra. Chỉ còn hai mươi cái nguyên vẹn, chỗ còn lại là bánh vỡ và vụn bánh. Hần ngồi đờ người một lúc rồi đứng dậy " Nó phải chết!" .

Hần gói chỗ bánh lại và xách đi. Hần đi tìm con chuột. Chẳng thấy nó đâu cả. Lát sau, nhức đầu và mệt là vì cơn sốt và đói khát, hần ăn hết chỗ vụn bánh rồi trở lại chỗ cũ để can nước. Hần uống một ngụm nước rồi vặn nắp can thật chặt trong khi đầu óc nghĩ cách bắt con chuột. Làm thế nào để bắt nó bằng hai tay ? Hần lại đi tìm nó. Vẫn không thấy bóng dáng nó đâu cả. Thất vọng quay trở về, hần đi men theo mép đảo. Đi ngang một tảng đá lớn hình bầu dục, một đầu bẹt, chìa ra biển như một cái cầu nhảy ở hồ bơi, nửa dưới nước, nửa trên cạn. Con chuột đang bơi ở đó. Hần đứng lại. Nó đã thấy hần. Nó giương đôi mắt tròn xoe nhìn hần như trêu chọc. Hần bước đến. Ngay lập tức, nó lặn xuống và mất hút. Hần đứng chờ và chỉ chút xíu sau, hần thấy nó nổi lên ở đằng kia, cách hần vài mét, nó nhảy lên bờ. Hần mới bước được hai bước thì nó đã biến mất sau những tảng đá. Cơn giận cùng cơn sốt làm hần ngây ngất cả người. Hần không biết phải làm gì.

Ánh nắng lại tiếp tục thiêu đốt da thịt hần. Hần chợt nghĩ ra một cách để giấu bánh. Trên đảo có vài chỗ có đất. Hần đến đó, dùng cái cán của chiếc kính lúp để đào đất. Hần đào từng chút, từng chút. Khi mồ hôi đã ốt đầm áo sơ mi thì cái hố cũng vừa xong. Hần đặt gói bánh vào đó, lấp đất lại, kiểm một tảng đá chận lên trên. Vậy là yên trí. Chỉ có hần mới biết chỗ giấu bánh và chỉ có hần mới có thể lấy được mà thôi.

Suốt buổi chiều, hần ngồi chịu trận cho cái nắng ác độc hành hạ thịt da. Cơn sốt vẫn đeo đẳng, đầu nhức dữ dội. Trời tối, hần đào đất, lấy gói bánh và chỉ dám ăn một cái, uống một ngụm nước. Hần lấp đất và chận tảng đá lại nh cũ.

Đêm đó hăn ngủ ngon.

Sáng hôm sau, hăn quan sát bốn phía mặt biển một lúc rồi quay trở lại chỗ chôn bánh. Lật tảng đá, đào đất lên để rồi hăn bật khóc. Cái áo rách tung. Có một lỗ ngằm bên dưới chỗ giấu bánh. Hăn mở cái áo rách bươm để nhìn thấy cảnh đau lòng. Chỉ còn chín cái nguyên vẹn, vài cái bánh vỡ và ít vụn bánh.

Hăn vừa khóc vừa quỳ xuống liếm hết chỗ bánh vụn. Hăn gói chỗ bánh còn lại vào cái áo rách nát rồi nặng nề đứng dậy, trở lại chỗ để can nước, ngồi thẩn thờ nhìn ra biển.

Lại một ngày cực hình. Ánh nắng hành hạ hăn không chút xót thương, cái nắng ghê hồn làm da thịt hăn như bốc khói. Cơn sốt vẫn không giảm. Đầu hăn nhức như búa bổ.

Đêm xuống, hăn ăn một cái bánh, uống một ngụm nước rồi đi nằm. Trải cái áo rách trên đất, hăn đặt tất cả bánh lên đó rồi nằm đè lên. Bánh vỡ cũng được miễn con chuột không thể ăn trộm ...

Hăn giật mình thức giấc lúc nửa đêm. Hình như có tiếng động. Ở đâu ? Có cái gì động dậy dưới lưng hăn. Hăn ngồi dậy. Ánh trăng soi rõ cảnh không thể tin được. Con chuột đào một lỗ trên mặt đất, cách hăn vài tấc, đi ngằm dưới đất đến dưới lưng hăn. Chỉ còn ba cái bánh! Như hóa điên, hăn đứng dậy nhìn quanh. Ánh trăng tuy sáng nhưng không đủ để thấy nó, mà có lẽ nó cũng đã chạy mất rồi. Hăn không ngủ được nữa. Hăn ngồi đến sáng.

Khi mặt trời đã lên cao, hăn ăn nửa cái bánh rồi không chịu nổi, hăn ăn hết nửa còn lại. Bây giờ chỉ còn hai cái. Hăn uống một ngụm nước rồi nghỉ ngơi trong cơn nhức đầu lẫn chóng mặt. Sau hai ngày nữa, hăn sẽ ăn gì ? Hăn không dám nghĩ nữa. Nặng nhọc đứng dậy, hăn bước quanh, dõi mắt ra xa mong gặp bóng dáng một con tàu. Vẫn trời nóc mênh mông... tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Một ngày nữa trôi qua, hăn không thấy bóng dáng con chuột đâu cả. Đêm đó hăn ăn một cái bánh, uống một ngụm nước rồi ngủ.

Hăn thức giấc trong cơn sốt hăm hập và cơn khát cháy cổ. Lại cái nắng cay nghiệt đang hành hạ hăn. Có lẽ hăn ngủ mê vì cơn sốt và đói khát. Grogg ngồi dậy, hăn với tay lấy can nước. Can nước bồng lên, nhẹ tênh!

Ánh mắt ngây dại của hăn nhìn sững cái can nhựa. Chỉ còn một chút nước đọng ở đáy can. Gần đáy can, có một lỗ thùng nhỏ, vết răng chuột gặm ...

Hăn ngất đi. Khi hăn tỉnh lại thì mặt trời đã đứng bóng. Hăn không nghĩ ngợi được gì nữa. Hăn ăn nốt cái bánh còn lại rồi tiếp tục ngồi hứng ánh nắng trừng phạt. Đêm đó hăn nói sảng nhiều trong giấc ngủ.

Sáng hôm sau, hăn uống một ngụm nước khi vừa thức giấc. Chả còn gì để ăn. Gắng gượng ngồi dậy, đi quanh nhưng đầu gối hăn cứ muốn khuỵu xuống. Lát sau, không thể đi nổi nữa, hăn xách can nước còn lại một chút trở về chỗ cũ.

Con chuột đâu nhỉ ? Một ý nghĩ chợt lóe trong đầu hăn.

" Tại sao mình không ăn nó? Nó là món thịt tươi duy nhất trên đảo này ... ít ra mình cũng sống được thêm vài ngày nữa ..." .

Hăn đi tìm con chuột và thấy nó. Nó đứng lấp ló sau một tảng đá gần đó, đôi mắt tròn xoe tinh quái như trêu chọc, thách thức hăn. Giả như hăn còn mạnh khỏe thì cũng chưa chắc bắt được nó, giờ đây hăn quá yếu. Biết rằng không thể nào bắt được nó, hăn chán nản ngồi xuống. Chợt hăn nghĩ ra một cái mẹo.

" Giả chết ! Nó sẽ đến gần mình, bò lên người mình, có thể nó sẽ bò lên tay, ngay bàn tay mình ..." .

Thế là hăn nằm xuống trong ánh nắng hòa ngục. Hăn không biết mình sẽ chịu đựng được bao lâu. Mắt hăn nhức nhối tuy đã nhắm chặt. Đúng lúc hăn sắp bỏ cuộc thì nó đến. Quả nhiên nó mắc bẫy hăn thật. Nó bò lên chân hăn, đến đùi, bụng rồi nhảy xuống. Hăn tưởng nó bỏ đi nhưng không, nó lại nhảy lên, bò trên ngực hăn. Hăn chờ mong nó bò xuống tay hăn nhưng nó đứng im. Hăn không

thể chờ đợi lâu hơn nữa. Thu hết sức lực, hấn chụp mạnh và ngồi bật dậy, mắt hấn hoa lên vì ánh nắng. Hấn không nhanh bằng nó, nó chạy mất.

Đêm đó, cơn sốt vẫn hành hạ hấn.

Sáng hôm sau, hấn không còn sức lực để đứng dậy nữa. Hấn đã uống hết những giọt nước cuối cùng.

Trưa hôm đó, hấn thấy các ngón tay bắt đầu tê dại. Hấn biết đó là triệu chứng đầu tiên của sự thiếu nước trong cơ thể. Chiều hôm đó, cảm giác tê dại lan dần trên cánh tay.

Sáng hôm sau, cảm giác tê dại đã ở mặt. Hấn biết đã đến những giờ phút cuối cùng của cuộc đời hấn. Không còn hy vọng gì nữa. Hấn cố gượng ngồi dậy nhng lại gục xuống. Hấn nằm nghiêng một bên và trông thấy con chuột. Nó đứng cách hấn khoảng bốn, năm mét, đang nhìn hấn. Không có nước thì sao mà sống được nhỉ ? Không có nước thì sao cứ nhớn nhoe thế kia ? Lại có vẻ mập mập nữa. Hấn chợt hiểu. Trên đảo có những hốc đá giống như hang chuột mà tay hấn không thể cho vào lọt, ban đêm rất lạnh, ban ngày nóng, quá nóng nên nước bốc hơi, hơi nước đó bám vào bờ đá như một thứ nước cất không còn muối. Nó liếm lớp nước đó. Vậy là nó may mắn hơn mình. Hấn thấy tức tối. Nó hại mình, nó sống lâu hơn mình. Hấn nhìn nó, nó vẫn nhìn hấn. Nó bước tới vài bước, nghe ngóng. Thấy hấn nằm im, nó bước tới bước nữa, nữa ... hai thước, một thước, nửa thước. Hấn vung tay ra nhưng cánh tay hấn run rẩy rồi rũ xuống. Con chuột chạy mất.

Đầu hấn nhức dữ dội, hấn ngất đi. Hấn tỉnh lại khi mặt trời đã hơi chệch bóng, có lẽ khoảng một giờ trưa. Không phải tự nhiên hấn thức tỉnh mà có cái gì chạm vào tay hấn.

Con chuột ! Nó đang gặm tay hấn ! Nó ăn hấn !

Hấn không ngờ đến chuyện này. Hấn định ăn nó và giờ đây nó ăn hấn ! Hấn rút tay lại, con chuột chạy mất. Cái đói khát, mệt mỏi bỗng biến đâu mất. Không ! CANH BẠC này hấn phải thắng, con chuột sẽ không ăn được hấn, hấn không để nó được toại nguyện. Hấn rùng mình giữa cái nắng ghê gớm khi nghĩ rằng con chuột sẽ ăn dần thân thể hấn, mỗi ngày một chút : tay chân, ruột gan ... xác hấn sẽ nuôi nó trong nhiều ngày và hấn sẽ phải chết một cách đau đớn... Không, hấn phải thắng !

Ý nghĩ ghê gớm đã hình thành trong đầu hấn.

Hấn sẽ dùng cái kính lúp để đốt đồng gỗ và hấn sẽ nằm trong đó, ngọn lửa sẽ thiêu xác hấn ra to, nó sẽ không ăn được tí gì của thân thể hấn. Nhng chỗ củi đó liệu có đủ để thiêu hấn ra tro không ? Hấn chưa chắc nghĩ thâm, có lẽ không đủ. Nhưng ít ra mình cũng đã chết để không thấy nó ăn thịt mình. Hấn không thể chịu nổi ý nghĩ bị ăn sống. Gom hết tàn lực, hấn gượng ngồi dậy, lết dần đến đồng gỗ. Chỉ độ tám thước thôi sao mà hấn thấy xa quá. Cuối cùng hấn cũng đến nơi. Nghỉ một chút rồi hấn lấy cái kính lúp ra. Mặt trời hơi nghiêng, có lẽ khoảng hai giờ. Tay hấn run quá, không cầm vững được cái kính. Hấn xoay sở và sau cùng đặt gác nó lên một cục đá nhỏ. Ánh nắng gay gắt xuyên qua mặt kính hội tụ, chưa đầy một phút sau, trên mặt một tấm ván đã nám đen, bốc khói. Đồng ván đã quá khô vì nhiều ngày phơi nắng ... một đốm lửa đỏ xuất hiện trên mặt miếng ván, khói bốc nhiều hơn, vết cháy đen loang rộng. Ngay lúc đó, hấn thấy con chuột bên kia đồng ván, lưng quay về phía hấn. Nó đang ngậm trong miệng một con cá nhỏ. Con cá chỉ bằng hai ngón tay. Hấn chợt thấy đói cồn cào, quên cả việc đang làm, vừa bò vừa lết lại chỗ con chuột. Nó vừa nhả con cá ra, có lẽ nó bị sóng đánh văng lên bờ. Con chuột nghe tiếng hấn, nó ngoạm lấy con cá và chạy mất. Đầu óc hấn quay cuồng vì cố gắng quá sức, hấn quy xuống. Rủi thay, đầu hấn va phải một cục đá, hấn suýt ngất đi, nhưng không, hấn vẫn tỉnh, cảm thấy một luồng hơi nóng hắt tới từ phía sau lưng. Chậm chạp quay đầu lại, hấn thấy ngọn lửa đã bùng lên, đồng gỗ khô nẻ bắt cháy nhanh chóng. Hấn đang nằm cách đồng lửa khoảng sáu, bảy thước. Hấn cố lết lại. Cơ thể hấn không còn chút sức lực nào. Hấn ước sao mình được nằm trong đồng lửa đó. Hấn cố nữa, cố nữa, nhưng chỉ được nửa thước. Hơi nóng hắt vào mặt hấn, lên người hấn. Hấn chợt ân hận " sao lúc này mình không ráng lặn xuống biển nhỉ ? ... Mà không biết có nổi không ? ..." . Hấn ngất đi.

Khi tỉnh lại hấn thấy trời chưa tối hẳn, ánh nắng hoàng hôn còn trên đảo. Đồng gỗ đã cháy hết, chỉ còn đồng than hồng đang tàn. Những cuộn khói trắng bốc cao trên nền trời màu cam. Giờ thì hoàn toàn tuyệt vọng. Từng thớ thịt trong cơ thể hấn đau nhức ră rời.

Màn đêm xuống dần.

Hắn vẫn thức, vẫn tỉnh và biết con chuột đã đến. Nó đang cắn ngón chân của hắn. Hắn không thấy đau, chỉ thấy nhột vì cơ thể hắn giờ đã tê dại. Hắn không sợ, không kinh hoàng vì sắp bị ăn sống nữa mà chỉ thấy chua chát.

Mình đã thua !

Hắn không thể cử động dù chỉ một đốt ngón tay. Hắn nhắm mắt lại. Con chuột vẫn gặm ngón chân hắn. Hắn bỗng thấy ngứa ngáy khắp người và ngay sau đó hắn nghe có tiếng động.

Tiếng xích sắt loảng xoảng và tiếng người lao xao :

- Đây rồi, có một người ở đây !
- Tôi đã nói mà ... rõ ràng có khối ...
- Kìa, đồng than đang tàn kìa ...
- Anh ta còn sống không ?
- Không biết, để tôi coi ...

Họ đặt hắn lên một cái băng-ca, khiêng ra ca-nô để chuyển lên tàu. Lúc đến mép hòn đảo, hắn sức nhớ, hắn mấp máy môi. Qua ánh đèn măng-sông sáng rực, một người trông thấy, cúi xuống hỏi :

- Anh muốn nói gì ?

Hắn thì thào, yếu ớt :

- Trong túi ... áo tôi ... có năm mươi ... đô-la ... lấy ra ...

Người đó làm theo lời hắn và hỏi :

- Để làm gì ?
- Trên tàu ... có bánh ... bích quy không ?
- Có.
- Có nước ... ngọt không ?
- Có.
- Bán cho tôi ... năm mươi đô-la ... cả bánh và ... nước ... bỏ lên đảo cho tôi ... tôi đã thắng...

Người đó nói lại cho những người kia nghe. Họ nghĩ hắn mê sảng. Nhưng có một người nói :

- Chắc có chuyện gì đấy, cứ làm theo lời anh ta và lấy tiền đi.

Hắn gắng gượng cho đến khi thấy họ mang hai thùng bánh rất to và hai thùng nước bỏ lên đảo, lúc đó, một màn đen phủ chụp lấy người hắn.

Con tàu không nhỏ neo cho đến sáng hôm sau. Họ tiếp nước biển và tiêm thuốc hồi sức cho hắn. Họ muốn biết chuyện gì đã xảy ra với con tàu, với những hành khách ... Dù rất yếu, hắn vẫn đủ sức cho họ biết có lẽ hắn là người duy nhất sống sót.

Hắn hỏi mượn một cái ống dòm, nhìn về hòn đảo.

Hắn thấy con chuột đang đứng trên thùng bánh, hai chân trước cầm một cái bánh, gặm ngon lành, cặp mắt đảo đảo nhìn quanh ...